

„Dobrý den, já jsem doktor Svozil a přišel jsem se na vás podívat.“

Když se někdo představuje rovnou s titulem, nechováám k němu velké sympatie. „Tak pojdte dál a dobře se na mě podívejte,“ ironii jsem ani neskrýval. Z doktora Svozila pak vylezlo, že je šéfem jedné z redakcí Československého spisovatele a přišel kvůli *Zdem tvým*. Prý se jim to moc líbí a že je to překvapilo, že „takhle silný debut je až nepravděpodobný“ a jestli je to autobiografické, a že je to sice důvěrná věc, ale jestli někdo z rodiny... „Snad mi rozumíte...“ Řekl jsem, že nerozumím. No, jestli někdo z rodiny není třeba nějak postižený, na vozíku a tak, ale že nechce vyzvídat. Pak se ptal spíš na technické věci, jak jsem psal, jestli rukou nebo rovnou na stroji, a jestli to rukou psané ještě mám a podobně. Později jsem se dozvěděl, že přišel vyzvědět, jestli nejsem jen pokrývač, tedy jestli pod mým jménem nechce publikovat nějaký zakázaný autor, a tím zájmem o někoho postiženého to jenom maskoval.

- - - Pak přišli do bytu zástupci uliční organizace KSČ, že je nakladatelství pověřilo, aby zjistili, jaký mám vztah k socialistickému zřízení. Nebyl jsem doma, ale Helenka prý řekla, že dobrý.

Pak jsem byl ve Spisovateli seznámen s „panem doktorem Kosatíkem“, mladým klukem, kterému *Zdi tvé* přidělili. Byla to první kniha, u které měl být „odpovědným redaktorem“, byl z toho vyjukaný přibližně stejně jako já.

Na začátku března roku 1987, tedy zhruba za rok a čtvrt ode dne, kdy jsem román položil na stůl sekretariátu Československého spisovatele, a víc než po dvou letech od dokončení, mi přišla smlouva. Kniha byla zařazena do edičního plánu na rok 1988.

- - - „Co píšeš dál?“ zeptal se mne Pavel Kosatík, když jsme spolu dělali korektury *Zdi tvých* a už jsme byli kamarádi.

„Nic, mám *Zdi* zatím plný kecky.“

„Přece nechceš bejt autorem jedny jediný knížky, tady jsou z tebe všichni nadšení.“

„Přemejšším o emigraci.“

„Ty chceš emigrovat!?“

„Ne, chtěl bych o tom něco napsat, ale mám jen spousty poznámek a úryvků, nic, co bych mohl předvést.“

„Hele, sedni, napiš k tomu synopsi na pár stránek, zkusím ji tu navrhnout.“

Tak jsem sedl a za pár dní Pavlovi přinesl dvanáctistránkovou synopsi *Skleněné pyramidy*. Snažil jsem se v ní nebýt politicky úplně agresivní, třeba místo „zkurvenej režim“ jsem psal „naše společnost“, ale problém emigrace v tom samozřejmě zůstal a konec jsem nechal otevřený, protože proto jsem to chtěl psát, aby mi to samo řeklo, jak to dopadne, a ne že tomu konec vymyslím a předepíšu sám.

„No nazdar, ty ses rozjel,“ řekl Pavel, když to přečetl. „Už to tak nadějně nevidím. Ale ony se tu přece jenom trochu hýbají ledy, zkusím to.“